

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 11. juni 2021

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-368/20 C-369/20	<p>Landespolizeidirektion Steiermark m.fl. (grænsekontrol)</p> <p><u>Emne:</u> Nationale regler om forlængelse af grænsekontrol og forholdet til EU-retten.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Sag C-368/20 vedrører: 1) Er EU-retten til hinder for nationale retsregler, der gennem sammenkædning af nationale bekendtgørelser skaber en kumulation af perioder med forlængelse af grænsekontrol, hvorved det er muligt at foretage en grænsekontrol, som overskrider toårsfristen i artikel 25 og 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks), uden at Rådet har truffet en gennemførelsesafgørelse herom i henhold til artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks)? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal princippet om unionsborgernes ret til fri bevægelighed, som fastsat i artikel 21, stk. 1, TEUF og artikel 45, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig set i lyset af princippet i artikel 22 i</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	MF	15.06.21

	<p>Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks), hvorefter der ikke foretages personkontrol ved de indre grænser, fortolkes således, at retten til fri bevægelighed også omfatter en ret til ikke at lade sig underkaste personkontrol ved de indre grænser, med forbehold af de i traktaterne og herudover navnlig de i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) fastsatte betingelser og undtagelser?</p> <p>Sag C-369/20 vedrører:</p> <p>1) Er EU-retten til hinder for nationale retsregler, der gennem sammenkædning af nationale bekendtgørelser skaber en kumulation af perioder med forlængelse af grænsekontrol, hvorved det er muligt at foretage en grænsekontrol, som overskrider toårsfristen i artikel 25 og 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks), uden at Rådet har truffet en gennemførelsesafgørelse herom i henhold til artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks)?</p> <p>2) Skal princippet om unionsborgernes ret til fri bevægelighed, som fastsat i artikel 21, stk. 1, TEUF og artikel 45, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig set i lyset af princippet i artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks), hvorefter der ikke foretages personkontrol ved de indre grænser, fortolkes således, at retten til fri bevægelighed også omfatter en ret til ikke at lade sig underkaste personkontrol ved de indre grænser, med forbehold af de i traktaterne og herudover navnlig de i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) fastsatte betingelser og undtagelser?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 21, stk. 1, TEUF og artikel 45, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, set i lyset af, at retten til fri bevægelighed skal have effektiv virkning, fortolkes således, at de er til hinder for anvendelsen af nationale regler, hvorefter en person under varsel om en administrativ sanktion er forpligtet til at forevise pas eller identitetskort ved indrejse via en indre grænse i EU, selv om den specifikke kontrol ved de indre grænser er i strid med EU-rettens bestemmelser?</p>			
--	---	--	--	--

C-23/20	<p>Simonsen & Weel</p> <p><u>Emne:</u> De udbudsretlige krav til oplysninger i udbudsbekendtgørelser vedr. rammeaftaler</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Skal ligebehandlings- og gennemsigtighedsprincippet i udbudsdirektivets artikel 18, stk. 1, og bestemmelsen i udbudsdirektivets artikel 49, sammenholdt med direktivets bilag V, afsnit C, punkt 7 og 10 a, fortolkes således, at udbudsbekendtgørelsen i en sag som den foreliggende skal indeholde oplysning om den anslåede mængde og/eller den anslåede værdi af de varer, der skal leveres i henhold til den udbudte rammeaftale? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, anmodes Domstolen om tillige at oplyse, om de nævnte bestemmelser da skal fortolkes således, at oplysningerne skal angives for rammeaftalen a) samlet og/eller b) for den oprindelige ordregivende myndighed, der har tilkendegivet, at den ønsker at indgå en aftale på grundlag af udbuddet (her: Region Nordjylland) og/eller c) for den oprindelige ordregivende myndighed, som alene har tilkendegivet, at den deltager på en option (her: Region Syddanmark).</p> <p>2) Skal ligebehandlings- og gennemsigtighedsprincippet i udbudsdirektivets artikel 18, stk. 1, og bestemmelserne i udbudsdirektivets artikel 33 og 49 sammenholdt med direktivets bilag V, afsnit C, punkt 7 og 10 a, fortolkes således, at der i enten udbudsbekendtgørelsen eller udbudsbetingelserne skal fastsættes en maksimal mængde og/eller en maksimal værdi af de varer, der skal leveres i henhold til den udbudte rammeaftale, således at den pågældende rammeaftale vil have udtømt sine virkninger, når denne grænse er nået? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, anmodes Domstolen om tillige at oplyse, om de nævnte bestemmelser skal fortolkes således, at den nævnte maksimale grænse da skal angives for rammeaftalen a) samlet og/eller b) for den oprindelige ordregivende myndighed, der har tilkendegivet, at den ønsker at indgå en aftale på grundlag af udbuddet (her: Region Nordjylland) og/eller c) for den oprindelige ordregivende myndighed, som alene har tilkendegivet, at den deltager på en option (her: Region Syddanmark). Såfremt spørgsmål 1 og/eller spørgsmål 2 er besvaret bekræftende, anmodes Domstolen endvidere om - i det omfang det efter indholdet af de nævnte besvarelser er aktuelt - at besvare følgende spørgsmål: 3) Skal artikel 2 d, stk. 1, litra a, i kontroldirektivet læst i sammenhæng med udbudsdirektivets artikel 33 og 49 sammenholdt med direktivets bilag V, afsnit C, punkt 7 og 10 a, fortolkes således, at betingelsen om, at den "ordregivende enhed har tildelt en kontrakt uden</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Forsvarsministeriet Økonomistyrelsen</p>	Dom	17.06.21
---------	--	---	-----	----------

	<p>forudgående offentliggørelse af en bekendtgørelse i Den Europæiske Unions 'Tidende', omfatter et tilfælde som det foreliggende, hvor ordregiven har offentliggjort en udbudsbekendtgørelse i Den Europæiske Unions Tidende om den påtænkte rammeaftale, men</p> <p>a) hvor udbudsbekendtgørelsen ikke lever op til kravet om at oplyse den anslåede mængde og/eller den anslåede værdi af de varer, der skal leveres i henhold til den udbudte rammeaftale, idet der dog af udbudsbetingelserne fremgår et estimat herom, og</p> <p>b) hvor ordregiveren har tilsidesat pligten til i udbudsbekendtgørelsen eller udbudsbetingelserne at fastsætte en maksimal mængde og/eller en maksimal værdi af de varer, der skal leveres i henhold til den udbudte rammeaftale?</p>			
C-718/19	<p>Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a. (ophør af opholdsret)</p> <p><u>Emne:</u> Udsendelse af unionsborgere</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal EU-retten, og nærmere bestemt artikel 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om [...] fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der på unionsborgere og deres familiemedlemmer anvender bestemmelser, der svarer til de bestemmelser, der for så vidt angår tredjelandstatsborgere udgør gennemførelsen af artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 »om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold«, dvs. bestemmelser, der gør det muligt at pålægge unionsborgeren eller et medlem af dennes familie forebyggende foranstaltninger for at undgå enhver risiko for, at den pågældende vil forsvinde inden for den frist til at forlade området, som er blevet fastsat for vedkommende, efter at der er truffet en afgørelse om at bringe opholdsretten til ophør af hensyn til den offentlige orden, eller under forlængelsen af denne frist?</p> <p>2) Skal EU-retten, og nærmere bestemt artikel 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om [...] fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der på unionsborgere og deres familiemedlemmer, som ikke har efterkommet en afgørelse, hvorved opholdsretten er blevet bragt til ophør af hensyn til den offentlige orden eller offentlige sikkerhed, anvender en bestemmelse, der er identisk med den bestemmelse, som anvendes på tredjelandstatsborgere, der befinder sig i den samme situation, med hensyn til den</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Dom	22.06.21

	<p>maksimal varighed af den periode, hvori der kan ske frihedsberøvelse med henblik på udsendelse, dvs. otte måneder?</p>			
C-719/19	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (udsendelse) Emne: Retsvirkningerne af en udsendelsesafgørelse Spørgsmål: Skal artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlaments og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158, som berigtiget i EUT 2004 L 229 og EUT 2007 L 204) fortolkes således, at en i henhold til denne artikel truffet afgørelse om udsendelse af en unionsborger fra værtslandets område er blevet gennemført og ikke længere har retsvirkninger, når unionsborgeren påviseligt er udrejst fra værtstatens område inden for den i afgørelsen fastsatte frist for frivillig udrejse? Spørgsmål 2: Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, har denne unionsborger ved en umiddelbar tilbagevenden til værtslandet den i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF omhandlede ret til ophold i indtil tre måneder, eller kan værtslandet træffe en ny afgørelse om udsendelse for at forhindre, at unionsborgeren hver gang kommer ind i værtslandet for en kort periode? Spørgsmål 3: Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, skal unionsborgeren i dette tilfælde da opholde sig uden for værtslandets område i et bestemt tidsrum, og hvor langt er dette tidsrum?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Dom	22.06.21
C-793/19 C-794/19	<p>SpaceNet m.fl. (logning) <u>Emne:</u> De EU-retlige rammer for at pålægge teleudbydere at lagre trafik- og lokaliseringsdata til brug for bl.a. bekæmpelse af kriminalitet (logning) <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 15 i direktiv 2002/58/EF i lyset af artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder på den ene side og artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union på den anden side fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som forpligter udbydere af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester til at lagre trafik og</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p>	MF	24.06.21

	<p>lokaliseringsdata for slutbrugerne af disse tjenester, når</p> <ul style="list-style-type: none"> – denne forpligtelse ikke forudsætter nogen specifik anledning i lokal, tidsmæssig eller geografisk henseende – genstanden for pligten til at lagre data i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige telefontjenester – herunder formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder samt ubesvarede eller forgæves opkald – er følgende data: <ul style="list-style-type: none"> – telefonnummeret eller en anden identitet for den, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til, samt ved om- og viderestilling enhver anden involveret forbindelse – dato og klokkeslæt for begyndelse og afslutning af forbindelsen henholdsvis – i forbindelse med formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder – tidspunkterne for afsendelse og modtagelse af beskeden med angivelse af den anvendte tidszone [...] – der er sikret en effektiv beskyttelse af de lagrede data mod risici for misbrug samt mod enhver uberettiget adgang, og – de lagrede data kun må anvendes til at forfølge særligt grove straffelovsovertrædelser og til at afværge en konkret fare for en persons liv og helbred eller frihed eller for forbundsstatens eller en delstats beståen, med undtagelse af den internetprotokoladresse, som er tildelt abonnenten til en internetbenyttelse, og som det er tilladt at anvende i forbindelse med en stamdataoplysning (»Bestandsdatenauskunfts«) med henblik på forfølgelse af enhver form for strafbare handlinger, for at afværge en fare for den offentlige sikkerhed og orden samt for at opfylde efterretningstjenesternes opgaver? 			
C-140/20	<p>Commissioner of the Garda Síochána m.fl.</p> <p><u>Emne:</u> Generel/universel ordning for lagring af data og foreneligheden heraf med artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF samt Chartret</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>(1) Er en generel/universel ordning for lagring af data – selv om den er undergivet strenge begrænsninger med hensyn til lagring og adgang – i sig selv i strid med artikel 15 i direktiv 2002/58/EF som fortolket i lyset af chartret?</p> <p>(2) Kan den nationale ret i forbindelse med undersøgelsen af, om en national foranstaltning, der er gennemført i henhold til direktiv 2006/24/EF, og som fastsætter en generel ordning for lagring af data (med forbehold af den nødvendige strenge kontrol med hensyn til lagring og/eller adgang), skal anses for uforenelig med EU-retten, og navnlig ved vurderingen af, om en sådan ordning er forholdsmæssig, tage hensyn til den omstændighed, at tjenesteudbydere lovligt kan lagre data til deres egne kommercielle formål, og kan det kræves, at de lagrer data af hensyn til den nationale sikkerhed, som ikke er omfattet af bestemmelserne i direktiv 2002/58/EF?</p> <p>(3) Hvilke kriterier skal den nationale ret anvende i forbindelse med vurderingen af, om en national</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	MF	24.06.21

	foranstaltning om adgang til lagrede data er forenelig med EU-retten, og navnlig chartret, når den undersøger, om en sådan adgangsordning sikrer den krævede forudgående og uafhængige kontrol, som Domstolen har fastlagt i sin praksis? Kan en national ret i denne sammenhæng ved en sådan bedømmelse tage hensyn til, om der foreligger en efterfølgende eller uafhængig domstolsprøvelse? [...]			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypeskolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-645/19	<p>Facebook Ireland e.a.</p> <p>1) Skal artikel 55, stk. 1, artikel 56-58 og artikel 60-66 i forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF i forbindelse med artikel 7, 8 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at en tilsynsmyndighed i henhold til nationale regler vedtaget til gennemførelse af denne forordnings artikel 58, stk. 5 har kompetence til at indlede en retssag ved en ret i denne myndigheds medlemsstat, ikke må udøve denne kompetence i forbindelse med en grænseoverskridende behandling, hvis den ikke er den ledende tilsynsmyndighed ved den grænseoverskridende behandling?</p> <p>2) Har det herved nogen betydning, hvis den behandlingsansvarlige for den grænseoverskridende behandling ikke har sin hovedvirksomhed i denne medlemsstat men dog et andet etableringssted?</p> <p>3) Har det herved nogen betydning, hvis den nationale tilsynsmyndighed indleder retssagen mod den behandlingsansvarliges hovedvirksomhed eller mod etableringsstedet i myndighedens egen medlemsstat?</p> <p>4) Har det herved nogen betydning, hvis den nationale tilsynsmyndighed allerede har indledt retssagen før den dato, fra hvilken forordningen fandt anvendelse (25. maj 2018)?</p> <p>5) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, har artikel 58, stk. 5, i forordning 2016/679 da direkte virkning, således at en national tilsynsmyndighed kan støtte ret på denne artikel for at indlede eller fortsætte en retssag mod enkelte parter, uanset denne forordnings artikel 58, stk. 5 ikke specifikt er blevet gennemført i medlemsstatens lovgivning, selv om der var pligt hertil?</p> <p>6) Såfremt de foregående spørgsmål besvares bekræftende, ville udfaldet af sådanne retssager kunne være til hinder for, at den ledende tilsynsmyndighed drager den modsatte konklusion i det tilfælde, at den ledende tilsynsmyndighed undersøger de samme eller lignende grænseoverskridende behandlingsaktiviteter i overensstemmelse med den mekanisme, der er fastsat i artikel 56 og 60 i forordning 2016/679?</p>	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Datatilsynet	O-sag	Dom	15.06.21
T-126/19	<p>Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji mod Kommissionen</p> <p>Påstande: —Artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 517/2014 af 16. april 2014 om fluorholdige drivhusgasser, som udgør retsgrundlaget for den anfægtede afgørelse, erklæres ugyldig, og det fastslås følgelig, at den anfægtede afgørelse for så vidt er fejlagtig.</p> <p>—Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	16.06.21
T-281/19 T-351/19	<p>Cypern mod EUIPO — Filotas Bellas & Yios AE (Halloumi Vermion grillcheese M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927)</p> <p>Påstande: —Den anfægtede afgørelse annulleres.</p> <p>—EUIPO tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale omkostningerne afholdt af den part, der har fremsat ugyldighedsbegæringen.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	16.06.21

C-597/19	<p>M.I.C.M. Mircom International Content Management & Consulting</p> <p>1.a) Kan downloading via et peer-to-peernetværk af en fil med tilhørende underdele (»pieces«) (nogle gange meget fragmentarisk i forhold til hele filen) med henblik på at uploade til tilrådighedsstillelse (»seede«), betragtes som en overføring til almenheden som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29, til trods for, at disse individuelle pieces i sig selv er uanvendelige? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende,</p> <p>b) gælder der en bagatelgrænse for, hvornår seeding af disse pieces udgør en overførsel til almenheden?</p> <p>c) er det en relevant omstændighed, at seeding'en (som en følge af indstillingerne i kundens BitTorrent-program) kan ske automatisk og således uden brugerens viden?</p> <p>2.a) Kan en person, der i henhold til aftale er indehaver af ophavsrettigheder (eller beslægtede rettigheder), men som ikke selv udnytter disse rettigheder men blot kræver skadeserstatning af formentlige krænkere – og hvis økonomiske model for indtjening således er afhængig af piratvirksomhed i stedet for at bekæmpe den – nyde de samme rettigheder, som efter kapitel II i direktiv 2004/48 tilkommer ophavsmænd eller licenshavere, som udnytter ophavsrettigheder på normal vis?</p> <p>b) Hvorledes kan disse licenshavere i dette tilfælde have lidt et »tab« som følge af krænkelsen (som omhandlet i artikel 13 i direktiv 2004/48)?</p> <p>3. Er de konkrete omstændigheder, der er beskrevet i spørgsmål 1 og 2 relevante ved bedømmelsen af afvejningen af den korrekte ligevægt mellem på den ene side håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder og på den anden side de rettigheder og friheder, der sikres af grundrettighedschartret så som beskyttelse af privatlivet og personoplysninger, særligt i forbindelse med proportionalitetsbedømmelsen?</p> <p>4. Er systematisk registrering og påfølgende generel behandling af IP-adresser på en swarm af seeders (foretaget af licenshaver selv eller af tredjemand på opdrag af licenshaver) under disse omstændigheder lovlig efter den generelle forordning om databeskyttelse, nærmere bestemt artikel 6, stk. 1, litra f), i denne forordning?</p>	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	O-sag	Dom	17.06.21
C-800/19	<p>Mittelbayerischer Verlag</p> <p>1. Skal artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1) fortolkes således, at et kriterium for retternes kompetence, som er baseret på centrum for sagsøgerens interesse, finder anvendelse i en sag anlagt af en fysisk person til beskyttelse af vedkommendes personlige rettigheder, når den publikation på internettet, som hævdes at udgøre en krænkelse af disse rettigheder, ikke indeholder oplysninger, der direkte eller indirekte vedrører den pågældende fysiske person, men indeholder oplysninger eller angivelser, der antyder en kritisabel adfærd udvist af et fællesskab, som vedkommende indgår i (under de konkrete omstændigheder i denne sag: den nation, han tilhører), og som sagsøgeren anser for at udgøre en krænkelse af hans personlige rettigheder?</p> <p>2. I en sag om beskyttelse af økonomiske og ikke-økonomiske rettigheder mod krænkelse på internettet, er det ved vurderingen af de kompetenceregler, der er omhandlet i artikel 7, nr. 2), i forordning [...] nr.1215/2012 [...]), dvs. ved bedømmelsen af, om den nationale ret er retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået eller vil kunne foregå, nødvendigt at tage hensyn til forhold som:</p> <p>– den modtagerkreds, som webstedet, hvorpå krænkelsen er sket,</p>	Erhvervsstyrelsen	O-sag	Dom	17.06.21

	<p>henvender sig til,</p> <ul style="list-style-type: none"> – det sprog, som det pågældende websted og den omtvistede publikation er affattet på, – perioden, hvor den omtvistede publikation på internettet var tilgængelig for offentligheden, – individuelle omstændigheder i forhold til sagsøgeren, såsom hans liv under krigen og hans sociale aktiviteter, der er blevet påberåbt i den foreliggende sag som begrundelse for sagsøgerens særlige ret til ad rettens vej at modsætte sig udbredelsen af påstande rettet mod det fællesskab, som sagsøgeren er medlem af? 				
C-55/20	<p>Ministerstwo Sprawiedliwości</p> <p>1) Finder bestemmelserne i kapitel III i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december om tjenesteydelser i det indre marked (herefter: »tjenesteydelsesdirektivet«), herunder artikel 10, stk. 6, anvendelse på undersøgelser af disciplinæransvaret for adwokaci (advokater) og udenlandske advokater, som er optaget i advokatsamfundet, hvorunder advokater kan idømmes bøde, få suspenderet deres erhvervsvirksomhed eller blive ekskluderet fra advokatsamfundet, og hvor udenlandske advokater særligt kan idømmes bøde, blive suspenderet fra at yde juridisk bistand i Republikken Polen eller få et forbud mod at yde juridisk bistand i Republikken Polen? Säfremt spørgsmålet besvares bekræftende, finder Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter: »chartret«), herunder artikel 47, da anvendelse på sådanne sager, som føres ved advokatnævnet, hvis afgørelser ikke kan appelleres til de nationale domstole eller hvor sådanne afgørelser kun undtagelsesvis kan appelleres, hvilket vil være i form en kassationsanke til Sąd Najwyższy (den øverste domstol), herunder i tilfælde, hvor samtlige relevante forhold vedrører en enkelt medlemsstat?</p> <p>2) I sager som den, der er nævnt i det første spørgsmål, hvor det organ, der i henhold til national ret har kompetence til at tage stilling til en kassationsanke iværksat til prøvelse af afgørelser eller kendelser truffet af advokatnævnet eller appel til prøvelse afslag på iværksættelse af en sådan kassationsanke, ikke er en uafhængig og upartisk domstol, som omhandlet i chartrets artikel 47, som følge af Sąd Najwyższys (øverste domstol) afgørelse af 5. december 2019, sagsnummer III PO 7/18, er det da nødvendigt at se bort fra de nationale bestemmelser, der fastlægger kompetencen for et sådant organ, og har advokatnævnet pligt til at henvise en sådan kassationsanke vedrørende et retsspørgsmål til den retsinstans, som ville være kompetent, hvis de førnævnte bestemmelser ikke forhindrede det? M.fl.</p>	Udenrigsministeriet	O-sag	GA	17.06.21
C-181/20	<p>VYSOČINA WIND</p> <p>1. Skal artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/19/EU af 4. juli 2012 om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en medlemsstat pålægger brugerne forpligtelsen til at finansiere omkostningerne ved indsamling, behandling, nyttiggørelse og miljørigtig bortskaffelse af WEEE, som stammer fra fotovoltaiske paneler, der er bragt i omsætning før den 1. januar 2013, og ikke producenterne?</p> <p>2. I tilfælde af et bekræftende svar på det første spørgsmål er det – med henblik på vurderingen af betingelserne for en medlemsstats ansvar for den skade, som forvoldes borgere ved en tilsidesættelse af EU-retten – relevant, sådan som det er tilfældet i hovedsagen, at en medlemsstat selv har fastsat regler for finansiering af affald fra fotovoltaiske paneler før vedtagelsen af et direktiv, hvilket direktiv medførte, at fotovoltaiske paneler blev omfattet af EU-rettens anvendelsesområde og at producenterne herved blev</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	17.06.21

	pålagt forpligtelsen til at afholde omkostningerne forbundet hermed, herunder for så vidt angår paneler, der var blevet bragt i omsætning før udløbet af fristen for gennemførelsen af direktivet (og selve vedtagelsen af retsakten på EU-retligt niveau)?				
C-203/20	<p>AB e.a.</p> <p>1) Er princippet »ne bis in idem« til hinder for udstedelsen af en europæisk arrestordre som omhandlet i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne og under hensyn til artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i den situation, hvor en straffesag er endeligt afsluttet ved en retsafgørelse om frifindelse eller om afbrydelse af sagen, når disse afgørelser er truffet på grundlag af en amnesti, som lovgiver har ophævet, efter at disse afgørelser er blevet endelige, og den nationale retsorden foreskriver, at ophævelse af denne amnesti har den virkning, at offentlige myndigheders afgørelser annulleres, for så vidt som de er truffet og begrundet med henvisning til amnesti eller benådning, og at de retlige hindringer for at gennemføre strafforfølgning, der følger af en således ophævet amnesti, fjernes, uden at dette sker ved en retsafgørelse eller en særlig retslig procedure?</p> <p>2) Er en national lovbestemmelse, der uden videre og uden en afgørelse fra en national ret medfører ophævelse af den afgørelse, som en national ret har truffet om at afbryde straffesagen, og som i henhold til national ret har karakter af en endelig afgørelse, der medfører frifindelse, og på grundlag af hvilken straffesagener blevet endeligt afbrudt som følge af amnesti, der er indrømmet i henhold til en national lov, i overensstemmelse med retten til en upartisk domstol, der er sikret ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse, der er sikret ved artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 82 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde?</p> <p>3) Er en national lovbestemmelse, der begrænser forfatningsdomstolens mulighed for at foretage prøvelse af en resolution om ophævelse af amnesti eller individuelle benådnings, som Národná rada Slovenskej republiky (Den Slovakiske Republiks Nationalråd) har vedtaget i henhold til § 86, litra i), i Den Slovakiske Republiks forfatning, til kun at omfatte en prøvelse af resolutionens forfatningsmæssighed, uden at der tages hensyn til de bindende retsakter, der er vedtaget af Den Europæiske Union, og navnlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om Den Europæiske Union, i overensstemmelse med loyalitetsprincippet som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union, artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 82 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, retten til en upartisk domstol, der er sikret ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse, der er sikret ved artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	17.06.21
C-315/20	<p>Regione Veneto</p> <p>»Domstolen anmodes om at klarlægge, med hensyn til en situation, hvor blandet kommunalt affald, som ikke indeholder farligt affald, er blevet mekanisk behandlet på et anlæg med henblik på energigenvinding (operation R1/R12 i bilag C til miljøloven), og hvor det efter afslutningen af denne behandling</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Miljøministeriet	O-sag	GA	17.06.21

	<p>fremgår, i teorien, at behandlingen ikke grundlæggende har ændret de oprindelige egenskaber af dette blandede kommunale affald, men hvor affaldet bliver klassificeret med EAK-kode 19 12 12, hvilket parterne er enige om, med henblik på at vurdere lovligheden af indsigelser, som oprindelseslandets kompetente myndighed har rejst på grundlag af principperne i direktiv 2008/98/EF mod en anmodning om forudgående samtykke til overførsel af det behandlede affald til et andet europæisk land for brug til kraftvarmeproduktion eller under alle omstændigheder til energiproduktion på et produktionsanlæg, navnlig indsigelser som de i hovedsagen omhandlede, som er baseret – på princippet om beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet (artikel 13); – på principperne om tilstrækkelig egenkapacitet og nærhed fastsat i artikel 16, stk. 1, hvorefter »[medlemsstaterne], hvis det er nødvendigt eller hensigtsmæssigt i samarbejde med andre medlemsstater, [skal træffe] passende foranstaltninger til at oprette et integreret og tilstrækkeligt net af bortskaffelsesanlæg og anlæg til nyttiggørelse af blandet kommunalt affald, indsamlet fra private husholdninger, herunder i tilfælde, hvor denne indsamling også omfatter sådant affald fra andre producenter, idet der tages hensyn til den bedste tilgængelige teknik; – på princippet fastsat i samme artikel 16, [stk. 1], andet afsnit, sidste punktum, ifølge hvilken »[m]edlemsstaterne [også kan] begrænse udgående overførsler af affald af miljøhensyn, jf. forordning (EF) nr. 1013/2006«; – på 33. betragtning til direktiv 2008/98, hvoraf det fremgår, at »[i] forbindelse med anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 [...] om overførsel af affald forbliver blandet kommunalt affald som omhandlet i denne forordnings artikel 3, stk. 5, blandet kommunalt affald, selv når det har gennemgået en affaldsbehandling, der ikke grundlæggende har ændret dets egenskaber«, hvorvidt Det Europæiske Affaldskatalog og de respektive klassificeringer (i den foreliggende situation EAK-kode 19 12 12, affald fra mekanisk behandling af affald gennem behandlingsoperation R1/R12 på et anlæg) påvirker – og i så fald i hvilket omfang – [EU]-lovgivningen om overførsel af affald, der inden den mekaniske behandling er blandet kommunalt affald, og navnlig hvorvidt bestemmelserne i artikel 16 i ovennævnte direktiv 2008/98 og 33. betragtning hertil, der udtrykkeligt vedrører overførsel af affald, med hensyn til overførsel af affald, der stammer fra behandling af blandet kommunalt affald, har forrang for klassificeringen i Det Europæiske Affaldskatalog eller ej, idet Domstolen, såfremt den anser dette for hensigtsmæssigt og nyttigt, præciserer, om det nævnte katalog har lovmæssig karakter eller derimod udgør en simpel teknisk vejledning, som er egnet til ensartet sporing af alt affald.«</p>				
C-340/20	<p>Bank Sepah</p> <p>1) Skal artikel 1, litra h) og j), og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 423/2007 (EF), artikel 1, litra i) og h), og artikel 16, stk. 1, i forordning (EU) nr. 961/2010 samt artikel 1, litra k) og j), og artikel 23, stk. 1. i forordning (EU) nr. 267/2012 fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at der uden forudgående tilladelse fra den kompetente nationale myndighed iværksættes en foranstaltning uden tillæggende virkning, såsom retslig sikkerhedsstillelse eller en sikringsforanstaltning som fastsat i den franske lov om civile retlige fuldbyrdelsesprocedurer, på indefrosne aktiver?</p> <p>2) Er den omstændighed, at grundlaget for den fordring, som skal inddrives hos den person eller enhed, hvis aktiver indefrys, er et andet end Irans nukleare aktiviteter og aktiviteter vedrørende ballistiske missiler, og som ligger forud for De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1737 (2006) af 23. december</p>	Erhvervsstyrelsen	O-sag	GA	17.06.21

	2006, relevant med henblik på besvarelsen af det første spørgsmål?»				
C-682/18 C-683/18	<p>YouTube, Cyando</p> <p>1. a) Foretager en operatør af en shared hosting tjeneste, gennem hvilken brugere stiller filer med ophavsretligt beskyttet indhold til rådighed for almenheden uden rettighedshavernes samtykke, en overførselshandling som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF, når</p> <ul style="list-style-type: none"> – uploadingen foregår automatisk og uden at operatøren ser eller kontrollerer den, – operatøren i brugsbetingelserne henviser til, at der ikke må lægges indhold ind, der krænker ophavsretten, – driften af tjenesten giver operatøren indtægter, – tjenesten anvendes til lovligt brug, men operatøren har kendskab til, at også en betydelig mængde ophavsretskrænkende indhold, er tilgængelig (over 9 500 værker), – operatøren ikke leverer nogen indholdsfortegnelse og ingen søgefunktion, men de ubegrænsede download-links, som operatøren stiller til rådighed, af tredjemænd lægges ind i linksamlinger på internettet, som indeholder oplysninger om filernes indhold og gør det muligt at søge efter bestemte indhold, – operatøren ved udformningen af det vederlag for downloading, som han betaler afhængigt af efterspørgslen, skaber et incitament til at uploade ophavsretligt beskyttet indhold, som brugere ellers kun kan få adgang til mod betaling og – indrømmelsen af muligheden for at uploade filer anonymt øger sandsynligheden for, at brugere ikke bliver stillet til regnskab for krænkelse af ophavsretten? <p>b) Ændrer denne vurdering sig, hvis der via shared hosting tjenesten gives adgang til materiale, der krænker ophavsretten, i et omfang svarende til 90-96% af den samlede anvendelse?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Falder den aktivitet, som operatøren af en shared hosting tjeneste udøver, under de i det første spørgsmål beskrevne omstændigheder ind under anvendelsesområdet for artikel 14, stk. 1, i direktiv 2000/31/EF?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal det konkrete kendskab til den ulovlige aktivitet eller information og kendskabet til forhold eller omstændigheder, hvoraf den ulovlige aktivitet eller information fremgår, i henhold til artikel 14, stk. 1, i direktiv 2000/31/EF vedrøre specifikke ulovlige aktiviteter eller informationer?</p>	Forbrugerombudsmanden Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	22.06.21
C-439/19	<p>Latvijas Republikas Saeima</p> <p>1) Bør begrebet »behandling af personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser eller tilknyttede sikkerhedsforanstaltninger« i artikel 10 i forordning 2016/679, fortolkes således, at det omfatter behandling af oplysninger om de point, som førere pålægges for færdselsforseelser i henhold til den omtvistede bestemmelse?</p> <p>2) Uanset svaret på det første spørgsmål, kan bestemmelserne i forordning 2016/679, navnlig princippet om »integritet og fortrolighed«, jf. nævnte forordnings artikel 5, stk. 1, litra f), fortolkes som et forbud mod, at medlemsstaterne fastsætter, at oplysninger om de point, der pålægges førere for færdselsforseelser, er tilgængelige for offentligheden, og at de pågældende oplysninger kan behandles ved at videregives?</p> <p>3) Bor 50. og 154. betragtning til, artikel 5, stk. 1, litra b), og artikel 10 i direktiv 2003/98/EF samt artikel 1, stk. 2, litra cc), i</p>	Justitsministeriet Transport- og Boligministeriet Ministeriet for Landbrug, Fødevarer og Fiskeri Miljøministeriet	O-sag	Dom	22.06.21

	<p>forordning 2016/679 fortolkes således, at de er til hinder for en ordning i en medlemsstat, der tillader videregivelse af oplysninger om de point, der pålægges førere for trafikforseelser, med henblik på videreanvendelse?</p> <p>4) Såfremt nogen af de ovennævnte spørgsmål besvares bekræftende, skal princippet om EU-rettens forrang og retssikkerhedsprincippet da fortolkes således, at det kan være tilladt at anvende den omtvistede bestemmelse og opretholde dens retsvirkninger, indtil forfatningsdomstolens endelige afgørelse bliver retskraftig?</p>				
C-550/19	<p>Obras y Servicios Públicos et Acciona Agua</p> <p>– Det første spørgsmål: Skal § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, som blev indarbejdet i fællesskabsretten ved Rådets direktiv 1999/70 og direktiv 2001/23, fortolkes således, at artikel 24, stk. 2, i den kollektive overenskomst i byggebranchen bestemmer, at bestemmelserne i artikel 15, stk. 1, litra a), første afsnit, i lov om arbejdstageres rettigheder ikke finder anvendelse uanset varigheden af den generelle kontrakt i forbindelse med et enkelt byggeri, idet arbejdstagerne bevarer deres status som »faste byggearbejdere« såvel i disse tilfælde som i tilfælde af virksomhedsoverdragelse som omhandlet i artikel 44 i lov om arbejdstageres rettigheder eller subrogation som omhandlet i artikel 27 i den omhandlede generelle overenskomst, idet der ikke foreligger nogen objektiv begrundelse for at tilsidesætte den nationale lovgivning, hvor artikel 15, stk. 1, litra a), i lov om arbejdstageres rettigheder bestemmer, at »disse kontrakter [...] ikke [kan] have en varighed på over tre år, der kan forlænges med tolv måneder ved en national kollektiv brancheoverenskomst eller ved en kollektiv brancheoverenskomst på et lavere niveau; efter disse forlængelser opnår arbejdstagerne status af fastansatte arbejdstagere i virksomheden«?</p> <p>– Det andet spørgsmål: Skal § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, som blev indarbejdet i fællesskabsretten ved Rådets direktiv 1999/70 og direktiv 2001/23, fortolkes således, at artikel 24, stk. 5, i den kollektive overenskomst i byggebranchen bestemmer, at forskellige stillinger i medfør af to eller flere faste byggekontrakter med den samme virksomhed eller en gruppe af virksomheder inden for den i artikel 15, stk. 5, i lov om arbejdstageres rettigheder fastsatte periode eller frist ikke resulterer i, at den i den nævnte bestemmelse omhandlede status opnås i disse tilfælde såvel som i tilfælde af virksomhedsoverdragelse som omhandlet i artikel 44 i lov om arbejdstageres rettigheder eller subrogation som omhandlet i artikel 27 i førnævnte kollektive overenskomst, idet der ikke foreligger nogen objektiv begrundelse for at tilsidesætte den nationale lovgivning, hvor artikel 15, stk. 5, i lov om arbejdstageres rettigheder bestemmer, at »arbejdstagere, der med eller uden afbrydelse i en periode på 30 måneder har været ansat i mere end 24 måneder i den samme eller i forskellige stillinger inden for samme virksomhed eller samme koncern, og som har indgået mindst to tidsbegrænsede kontrakter, uanset om der er tale om direkte ansættelse eller ansættelse gennem et vikarbureau, og uanset om samme eller forskellige kontraktvilkår for midlertidig ansættelse har fundet anvendelse, skal anses for at være fastansat, medmindre andet er foreskrevet i denne artikels stk. 1, litra a), og stk. 2 og 3. Bestemmelserne i det foregående afsnit finder også anvendelse ved virksomhedsoverdragelse eller subrogation på de ved lov eller kollektiv overenskomst fastsatte betingelser«?</p> <p>– Det tredje spørgsmål: Skal artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/23 fortolkes således, at den er til hinder for den omstændighed, at det i henhold til den kollektive overenskomst i byggebranchen</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	24.06.21

	udelukkes, at de rettigheder og forpligtelser, som den nye virksomhed eller enhed, der skal udføre den af entreprisekontrakten omhandlede aktivitet, skal overholde, begrænses til udelukkende de rettigheder og forpligtelser, der følger af den sidste kontrakt, som arbejdstageren har indgået med den virksomhed, som udtræder af kontrakten, hvilket ikke udgør en objektiv begrundelse for at tilsidesætte den nationale lovgivning, hvor artikel 44 i lov om arbejdstageres rettigheder bestemmer, at subrogation omfatter alle rettigheder og forpligtelser, hvilke ikke er begrænset til den sidste kontrakt?				
C-559/19	<p>Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien</p> <p>Påstande: —Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, sammenholdt med direktivets artikel 1, litra a), og punkt 2.1.2 i bilag V hertil, direktivets artikel 5, sammenholdt med punkt 2.2 i bilag II hertil, samt direktivets artikel 11, stk. 1, artikel 11, stk. 3, litra a), c) og e), og artikel 11, stk. 4, idet det ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at forebygge forringelsen af tilstanden af grundvandsforekomsterne i området Doñana, da det ikke foretog en yderligere karakterisering af de forekomster, som udgør en risiko, ligesom det ikke fastlagde de nødvendige foranstaltninger, og idet det i indsatsprogrammet for vandområdeplanen for vandområdet Guadalquivir ikke indførte de grundlæggende og supplerende, passende foranstaltninger.</p> <p>—Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2, sammenholdt med artikel 7, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, idet det ikke har vedtaget de foranstaltninger, der er egnede til at undgå forringelsen af de naturtyper og de levestederne for arter, for hvilke de her omtalte områder blev udpeget (ZEPA/LIC ES0000024 Doñana, ZEPA/LIC ES6150009 Doñana Norte y Oeste og ZEPA ES6150012 Dehesa del Estero og Montes de Moguer).</p> <p>—Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Landbrug, Fødevarer og Fiskeri	O-sag	Dom	24.06.21
C-12/20	<p>DB Netz</p> <p>1. Skal forordning nr. 913/2010, særligt for så vidt angår de opgaver, som med denne forordnings artikel 13, stk. 1, artikel 14, stk. 9, og artikel 18, litra c), er henlagt til ledelsesudvalget for en godstogskorridor, fortolkes således, at ledelsesudvalget for en godstogskorridor er bemyndiget til selv at fastsætte proceduren for indgivelse af ansøgning til den i forordningens artikel 13, stk. 1, omtalte one-stop-shop om tildeling af infrastrukturkapacitet og – som i det aktuelle tilfælde – i denne forbindelse kræve, at der skal benyttes et elektronisk bookingsystem, eller er den pågældende procedure omfattet af de generelle bestemmelser i artikel 27, stk. 1 og 2, sammenholdt med pkt. 3, litra a), i bilag IV til direktiv 2012/34/EU, således at dette alene kan reguleres af de af en godstogskorridor berørte infrastrukturforvaltere i deres respektive netvejledninger? m.fl.</p>	Transport- og Boligministeriet	O-sag	Dom	24.06.21
C-102/20	<p>StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz</p> <p>1. Er begrebet »sendes« som omhandlet i artikel 2, andet punktum, litra h), i direktiv 2002/58/EF opfyldt, når en meddelelse ikke sendes fra en bruger af en elektronisk kommunikationstjeneste til en anden bruger gennem en tjenesteudbyder til den anden brugers elektroniske »adresse«, men som følge af åbning af en kodeordsbeskyttet internetside for en e-mailkonto automatisk vises af adservere på bestemte, hertil beregnede felter i e-mail-indbakken tilhørende en bruger, som udvælges efter et tilfældighedsprincip (indbakkereklame)?</p> <p>2. Forudsætter hentning af en meddelelse som omhandlet i artikel 2, andet punktum, litra h), i direktiv 2002/58/EF, at modtageren,</p>	Forbrugerombudsmanden	O-sag	GA	24.06.21

	<p>efter at have opnået kendskab til, at der foreligger en meddelelse, gennem en bevidst hentningskommando udløser en programteknisk indstillet overføring af meddelelsesdata, eller er det tilstrækkeligt, hvis meddelelsens visning i en emailkontos indbakke udløses ved, at brugeren åbner den kodeordsbeskyttede internetside for sin e-mailkonto?</p> <p>3. Foreligger der også elektronisk post som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF, når en meddelelse ikke sendes til en konkret individuel modtager, som er fastlagt allerede før overføringen, men vises i indbakken tilhørende en bruger, som er udvalgt ud fra et tilfældighedsprincip?</p> <p>4. Foreligger der kun anvendelse af elektronisk post til direkte markedsføring som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF, når der konstateres en byrde for brugeren, som er mere vidtgående end en gene?</p> <p>5. Foreligger der kun individuel markedsføring, som opfylder kriterierne for en »henvendelse« som omhandlet i bilag I, nr. 26), første punktum, til direktiv 2005/29/EF, hvis en kunde kontaktes ved hjælp af et medium, der normalt anvendes til individuel kommunikation mellem en afsender og en modtager, eller er det tilstrækkeligt, hvis – som det er tilfældet for den markedsføring, der er genstanden for hovedsagen – en individuel relation etableres ved, at reklamen vises i indbakken for en privat e-mailkonto og dermed i et område, hvor kunden forventer meddelelser, der er rettet individuelt til ham?</p>				
C-110/20	<p>Regione Puglia</p> <p>Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF af 30. maj 1994 fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning som den omhandlede, der på den ene side fastsætter, at tildeling af en tilladelse til efterforskning af kulbrinter i et område af en bestemt størrelse og i en bestemt periode – i den foreliggende situation et område på 750 kvadratkilometer i seks år – udgør den optimale løsning, og på den anden side tillader, at disse grænser kan overskrides ved, at en og samme aktør kan meddeles flere efterforskningstilladelser i tilstødende områder, forudsat at tildelingen er resultatet af adskilte administrative procedurer?</p>	Energistyrelsen	O-sag	GA	24.06.21
C-271/20	<p>Aurubis</p> <p>1. Er betingelserne i artikel 3, litra d), i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU for gratistildeling af emissionskvoter opfyldt på grundlag af en delinstallation med varmeemissionsværdi, når der i et anlæg til produktion af nonferrometaller i henhold til bilag I til direktiv 2003/87/EF i en flammesmelteovn til produktion af primærkobber anvendes et svovlholdigt kobberkoncentrat og den ikkemålelige varme, der er nødvendig til smeltning af kobbermalmen i koncentratet, i det væsentlige genereres ved oxidering af svovlet i koncentratet, idet kobberkoncentratet både anvendes som råstofkilde og som brændbart materiale til varmeproduktionen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Kan en ret til mertildeling af gratis emissionskvoter for tredje handelsperiode efter udløbet af tredje handelsperiode opfyldes med en ret til tildeling for fjerde handelsperiode, hvis eksistensen af en sådan ret til tildeling først fastslås retsligt efter udløbet af tredje handelsperiode, eller bortfalder en ret til tildeling, som endnu ikke er opfyldt, med udløbet af tredje handelsperiode?</p>	Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet Energistyrelsen	O-sag	GA	24.06.21
T-226/18	<p>Global Silicones Council m.fl. mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Den anfægtede retsakt annulleres i henhold til artikel 263 TEUF. — Det fastslås, at bilag XIII til REACH-forordningen og/eller relevante bestemmelser i dette bilag (særligt punkt 1.1.2 og/ eller 1.2.2) er ulovlige og uanvendelige i det foreliggende tilfælde i henhold til artikel 277 TEUF, for så vidt som de hindrer eller fordrejer en gyldig bedømmelse af og/eller konklusion vedrørende egenskaberne ved D4 og D5; — I tilfælde af, at: a) Det Europæiske Kemikalieagenturs (»ECHA«) Medlemsstatsudvalgs udtalelse af april 2015; b) ECHA's Udvalg</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	30.06.21

	for Risikovurderings udtalelse af marts 2016; c) ECHA's Udvalg for Socioøkonomisk Analyses udtalelse af juni 2016; d) ECHA's PBT- ekspertgruppes konklusioner/afgørelser af november 2012; og/eller relevant ECHA-vejledning ikke anses for forberedende retsakter, der førte til vedtagelsen af den anfægtede retsakt, fastslås, at disse retsakter er ulovlige og uanvendelige i henhold til artikel 277 TEUF. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne. — Der træffes sådanne andre foranstaltninger, som findes påkrævet.				
T-519/28	Global Silicones Council m.fl. mod ECHA Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. — Den anfægtede afgørelse (1) annulleres, for så vidt som de tre stoffer Octamethylcyclotetrasiloxan (»D4«), Decamethylcyclopentasiloxan (»D5«) and Dodecamethylcyclohexasiloxan (»D6«) er opført på kandidatlisten over særligt problematiske stoffer. — Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse med hensyn til opførelsen af et eller to af disse stoffer på kandidatlisten. — Det Europæiske Kemikalieagentur tilpligtes at betale sagsomkostningerne. — Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som findes påkrævet.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	30.06.21
T-265/19	Italien mod Kommissionen Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 12. februar 2019 C(2019) 869, meddelt den 13. februar 2019, om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres.	Ministeriet for Landbrug, Fodevarer og Fiskeri	O-sag	Dom	30.06.21
T-635/19	Fondazione Cassa di Risparmio di Pesaro m.fl. mod Kommissionen Påstande: —Det fastslås og konstateres, at Europa-Kommissionen er ifaldet erstatningsansvar uden for kontrakt, idet den gennem ulovlige instrukser, som blev meddelt de italienske nationale myndigheder, hindrede, at Fondo interbancario italiano per tutela dei depositi rekapitaliserede Banca delle Marche. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for det af sagsøgerne lide tab, som opgøres i henhold til de nedenfor nævnte kriterier eller fastsættes med et beløb, som Retten finder rimeligt. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Energistyrelsen	O-sag	Dom	30.06.21
C-638/19 P	Kommissionen mod European Food m.fl. (appel) Påstande: —Dom afsagt af Retten (Anden udvidede Afdeling) den 18. juni 2019 i de forenede sager T-624/15, T-694/15 og T-704/15, European Food m.fl. mod Kommissionen, ophæves. —Det første anbringendes første led og det andet anbringendes første led, der er fremsat i sag T-704/15, forkastes. —Det andet anbringendes første og andet led, der er fremsat i sag T-624/15 og sag T-694/15, forkastes. —De forenede sager T-624/15, T-694/15 og T-704/15 hjemvises til Retten med henblik på stillingtagen til de anbringender, der ikke allerede er blevet vurderet. —Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og under appelsagen udsættes.	Miljøministeriet	O-sag	GA	01.07.21
C-118/20	Wiener Landesregierung (Révocation d'une assurance denaturalisation) 1. Er en situation, hvor en fysisk person, der, som revisionsappellanten i hovedsagen, har givet afkald på sit statsborgerskab i en medlemsstat i Den Europæiske Union – og dermed på sit unionsborgerskab – for at opnå statsborgerskab i den anden medlemsstat i overensstemmelse med et tilsagn om tildeling af statsborgerskab i den anden medlemsstat, som denne person har ansøgt om, og hvor den pågældendes mulighed for at generhverve unionsborgerskabet efterfølgende bortfalder som følge af, at dette tilsagn tilbagekaldes, efter sin natur og sine konsekvenser omfattet af EU-retten, således at EU-retten skal overholdes ved tilbagekaldelsen af tilsagnet om tildeling? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: 2. Er de kompetente nationale myndigheder, herunder i givet fald de nationale domstole, i forbindelse med afgørelsen om tilbagekaldelsen af tilsagnet om tildeling af statsborgerskab i medlemsstaten forpligtet til at fastslå, om tilbagekaldelsen af	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	01.07.21

	tilsagnet, hvorved muligheden for generhvervelse af unionsborgerskabet bortfalder, henset til følgerne for den berørte person ud fra et EU-retligt synspunkt er forenelig med proportionalitetsprincippet?				
--	--	--	--	--	--